

Gregg Hurwitz

De machthebbers

A.W. Bruna Uitgevers

Een wereld waarin mannen als hij rondliepen

Sommigen noemen het engelen en duivels.

Anderen hebben het over hun emoties of ongewenste driften.

Aragón Urrea kende het als een tweestrijd in de krochten van zijn ziel.

Hij stond aan de rand van de glanzend gepoetste dansvloer en kijkend naar zijn dochter, die tussen groepjes vrienden en vriendinnen heen en weer stuiterte in haar oranjebruine *quinceañera*-jurk, wist hij dat hij nooit zo verdorven kon zijn als zijn reputatie deed vermoeden, want zij was aan hem ontsproten. Anjelina's haar viel half voor haar ogen. Haar huid was zacht als satijn. *Tejano*-wangen, net als haar moeder, vol en strak. Een ongelofelijk lieve blik in haar ogen.

Haar hoge hakken met glittersteentjes bungelden naast haar, de riempjes om haar wijsvinger gewikkeld, en ze wiegde met haar hoofd heen en weer op de muziek. De band speelde een cover van de Stones. *Wild, wild horses couldn't drag me awaaaay*. Hij had Mick Jagger tien miljoen dollar geboden als hij naar dit godvergeten oord in Zuid-Texas zou vliegen om dat nummer in eigen persoon te komen zingen, maar Mick Jagger had geen tien miljoen dollar nodig, noch de schade die zijn reputatie daarmee zou oplopen.

Aragón zag zijn dochter over de hardhouten vloer zwieren. Ze bewoog haar heupen en schouders los van elkaar en toch op de maat, een en al bevalligheid. Alsof muziek een taal was waarin haar lichaam sprak als ze danste.

Hij richtte zijn blik op de jongens en mannen die naar haar stonden te kijken. Toen die dat merkten, keken ze snel weg.

Anjelina's puurheid – haar innerlijk licht – bracht een vertrouwde pijn bij hem naar boven. De wereld verdiende haar niet. De wereld zou haar kwetsen, aangezien alle beeldschone jonge vrouwen dat lot nu eenmaal beschoren was. En zelfs al zou hij alle macht en dreigementen inzetten die hij tot zijn beschikking had om haar onschuld te beschermen, dan nog zou hij uiteindelijk tekortschieten, omdat onschuld gedoemd was om verloren te gaan.

Ze was het enige perfecte wat hij ooit had helpen creëren en nu maakte hij zich ontzettend ongerust, alleen al vanwege het feit dat ze bestond. Hij maakte zich zorgen om haar kwetsbaarheid in een wereld waarin mannen als hij rondliepen. De vloek van iedere vader die zijn kind liefhad, boven alle logica en rede verheven.

Vandaag was ze achttien geworden. En toch had ze geen geld willen uitgeven aan een nieuwe jurk, aan kleding waardoor ze nog meer in het middelpunt van de belangstelling zou komen te staan. In plaats daarvan had ze haar quinceañera-jurk versteld, de jurk die ze had gedragen toen ze vijftien werd. Ze wilde niet te opvallend voor de dag komen in het gezelschap van de andere meiden uit Eden, dat uitgestrekte niemandsland stroomopwaarts vanaf Brownsville op de noordelijke oever van die geelbruine modderstroom, de Rio Grande.

Aragón had geld in krimpfolie laten verpakken en in blokken ter grootte van een koelkast in verschillende ge-

bouwen op zijn grondgebied laten plaatsnemen, zoveel dat hij zijn manschappen in teams moest laten roteren om te voorkomen dat het geld zou weggroten of door ratten werd aangevreten. En toch koos Anjelina ervoor om een drie jaar oude jurk te vermaken, omdat ze haar vriendinnen niet de ogen wilde uitsteken, en ze droeg zelfs een sjaal, die losjes voor haar hing, om nog minder aandacht op zichzelf te vestigen. Hij had haar voorgesteld om een feest te geven in Mexico-Stad, New York of Parijs en ze had gekozen voor het buurthuis hier in haar eigen woonplaats. Versieringen van crêpepapier en een buffet met hapjes die door Arnulfo en Hortensia waren klaargemaakt, het krakkemikkige stel dat de plaatselijke *taquería* runde en de klandizie goed kon gebruiken.

Aragón ging aan het voorste tafeltje zitten, bij zijn tante, die zowel een moeder als een vader voor hem was geweest sinds zijn ouders van armoede waren gestorven, vlak na zijn geboorte in een plaatselijk ziekenhuis in Hidalgo County: *mamá* aan een ongediagnostiseerde blaasontsteking en *papá* aan een messteek in de nieren toen hij in een gevecht achter een Whataburger in Corpus Christi tussenbeide probeerde te komen.

De bandleden hadden zich in een nonchalante outfit gestoken: laarzen van krokodillenleer, een donkerblauw cowboyszirt, een glittervest, good old jeans en natuurlijk een joekel van een gesp in de vorm van een rodeopaard of een Indiaans opperhoofd of een nepfamiliewapen, afkomstig uit de souvenirshop van het winkelcentrum in McAllen.

Met een minieme handbeweging gaf Aragón de band een seintje, waarop de leadzanger zijn lied abrupt afbrak en de muziek met een guillotineachtige snelheid stopte. De zanger veegde zijn voorhoofd af met een zakdoek, knikte naar zijn kompanen, waarna de band een *norteño*-nummer in-

zette. De klanken van de puffende accordeon waren als een zalfje voor Aragóns oren.

Bij deze muzikale ommezwaai hield Anjelina op met dansen, zette haar handen in de zij en wierp haar vader fronsend een quasigefrustreerde blik toe. Toen plooidde ze haar mond in die heerlijke glimlach van haar, onwerkelijk symmetrisch, onwerkelijk breed, de glimlach van haar moeder, Belicia, die nu aan de zijde van Aragón zou moeten zitten in plaats van in haar slaapkamer weg te kwijnen.

Anjelina wierp haar hoge hakken van zich af, de mannen begonnen te klappen en te joelen, de vrouwen lieten kierend hun tong rollen en zij begon draaiend en wiegend te dansen. Haar weelderige bruine krullen zwiepten voor haar ogen, een gouden medaillon bungelde vlak onder haar beglitterde sleutelbeenderen. Een paar jongens gingen om haar heen staan en klaptten, maar niemand durfde haar ten dans te vragen, zeker niet nu Aragón, wiens klassieke kop met gekromde neus niet zou misstaan op een munt, erbij was en de festiviteiten met een strenge paternalistische blik gadesloeg. Ook speelde daarbij mee dat zijn manschappen zich rond de dansvloer hadden verzameld, de handen gekruist bij hun gespen, de colbertjes ter heuphoogte uitstulpend. De jongemannen hielden eerbiedig afstand, hopen dat Anjelina hen zou uitkiezen als danspartner voor de wals.

In een hoekje zat een jongen onderuitgezakt in een stoel het geheel te bekijken, in de koesterende aanwezigheid van zijn moeder. Twaalf jaar was hij, met enkel-voetortheses die aan weerszijden uit zijn sneakers staken. Zijn armen, voorzien van elleboogbraces, hield hij gespreid, alsof hij iemand wilde omhelzen. Vorig jaar had Aragón hem per vliegtuig laten overbrengen naar de Cerebral Palsy Clinic in het Cook Children's Hospital in Fort Worth

voor een hersenscan en het aanmeten van carbonprothesen.

Anjelina vertraagde haar bewegingen, haar voeten maakten trippelend pas op de plaats, ze wiegde met haar heupen, allemaal zeer stijlvol of zelfs zedig. Ze liet haar blik rondgaan om haar opties in ogenschouw te nemen. De jongemannen die om haar heen stonden, lieten zich van hun beste kant zien, deden hun fraaiste danspasjes, probeerden zo cool mogelijk over te komen en keken met glanzende, gretige ogen in haar richting.

Maar ze keek tussen hen door naar Nico Esposito. Ze bewoog zich met zwierige passen naar het tafeltje waaraan de jongen zat en de menigte week uiteen. Toen ze voor hem op haar hurken ging zitten, klaarde zijn verwrongen gelaat op. Ze pakte zijn handen en hielp hem overeind.

Behoedzaam liep ze achteruit en nodigde hem uit de dansvloer te betreden. Zenuwachtig liep hij met manke tred mee. Ze was zes jaar ouder dan hij en een kop groter, en toch vond Nico de kracht om zijn verwoeste ruggengraat recht te houden. Hij pakte het moment, omdat hij daar door haar aandacht toe uitgenodigd werd. Door de braces bleven zijn armen gespreid in de lucht hangen, wat haar veel houvast bood tijdens de wals. Klittenband schuurde tegen Anjelina's jurk, tot ze zich ook daaraan aanpaste.

Ze hield hem stevig vast zodat hij goed zijn evenwicht kon bewaren en ze gaf hem het idee dat hij leidde, en plotseling bewoog hij in haar armen en zij in de zijne, en hij straalde helemaal, voor een kort moment bevrijd uit de gevangenis van zijn lichaam. De andere jongemannen zetten zich over hun jaloezie heen en begonnen te klappen en te joelen. Ze klopten Nico op zijn rug, terwijl Anjelina met hem langs de omstanders zwierde. Hij zweette, zijn gezicht glom, en toch bleef hij onvermoeid stralen. Ze gingen

steeds sneller, balancerend op de rand van wat mogelijk leek, tot de wals ten einde was, waarna er luid gejuich opsteeg.

Anjelina begeleidde Nico terug naar zijn moeder, hielp hem voorzichtig in zijn stoel en hurkte weer voor hem neer. Ondanks de afstand kon Aragón haar lippen lezen: *Bedankt voor de dans*, guapo.

Nico's donkere ogen glommen, hij had blosjes op zijn wangen door het wonder waarin hij zojuist een rol had gespeeld.

Aragón merkte dat zijn eigen wangen vochtig waren. Daar schaamde hij zich niet voor. Net als alle aanwezigen verkeerde hij in de gezegende omstandigheid dat hij dezelfde lucht inademde als zijn dochter, dat hij haar kon bewonderen in de wetenschap dat een deel van haar van hem was en een deel van hem van haar.

La Tía strekte haar arm en pakte Aragóns hand. Haar handpalm was droog, haar huid perkamentachtig. Artritis had haar knokkels verwrongen, maar desondanks droeg ze aan elke vinger een grote turquoise ring. Haar diepe rimpels had ze weggewerkt met foundation, blush, oogschaduw en lippenstift. Leeftijd noch kwalen konden de geestdrift van een Mexicaanse matriarch temperen.

'Mijn jongen,' zei ze. 'Nu moet je een toost uitbrengen en je dochter toespreken.'

Aragón ging staan en de meer dan honderd aanwezigen in het buurthuis draaiden hun hoofd zijn kant op. De jongens in hun goedkope zondagse kleren, de mannen in hun tweekleurige polyester pakken en de vrouwen in hun sjaals van primaire kleuren. Al die prachtige bruine gezichten, de geur van parfums die in de lucht hing, en iedereen stond te wachten tot hij iets zou zeggen.

Aragón richtte zich tot zijn dochter op de dansvloer en

stak zijn hand uit, waarop zijn persoonlijke assistent, Eduardo Gómez, vanuit het niets opdook en hem een glas Cristal-champagne aanreikte.

Aragón begon aan zijn toespraak. ‘Vandaag ben je achttien geworden.’ Hij zweeg, werd van zijn stuk gebracht door de emoties die zijn donkere stem parten speelden. ‘Voor de wet ben je nu volwassen. Ik en je *mamá*, die hier zielsgraag bij had willen zijn, vinden dit heel bijzonder. En toch is het ook bitterzoet voor ons.’

‘Het spijt me, papá.’ Anjelina’s ogen waren vochtig en haar ranke vingers gleden naar haar gouden medaillon.

‘Je zegt te vaak dat het je spijt,’ zei hij. ‘Nu je een vrouw bent, moet je dat niet meer doen.’ Hij richtte zich tot de overige aanwezigen en zag zichzelf weerspiegeld in het grote raam. Nog steeds brede schouders voor zijn leeftijd. Grove, robuuste gelaatstrekken. Lelijk en knap tegelijk, viriel, als Carlos Fuentes of Charles Bronson. ‘Onze kinderen worden groot en ons hart krimpt ineen, maar het is goed dat ze groot worden.’ Hij richtte zich weer tot zijn dochter en hief het glas. De geurige alcohol ving het licht, sprankelend en strogeel. ‘Ze zeggen altijd dat het razendsnel voorbijgaat. Knipper even met je ogen en ze zijn volwassen. Maar het punt is...’

Hij merkte dat hij weer een brok in zijn keel kreeg en zweeg even om zijn emoties de baas te worden.

‘Ik vond het niet zo snel gaan. Ik heb geen moment aan me voorbij laten gaan. Niet toen je nog maar net ademde en ik je tegen mijn borst drukte. Die eerste stapjes op het gras voor de kerk, hoe je wiebelig op je benen stond, viel en weer opstond. Met drie jaar, alleen een broekje en sandalen aan en verder niets, zat je in de keuken op de potten en pannen te slaan. De eerste tand die je wisselde. Ik weet nog dat ik bij de deur bleef staan luisteren toen je pianoles had en zat te

worstelen met “Here Comes the Sun”. Ik haalde je op van atletiek, toen je een beugel en een paardenstaart droeg en je dol was op die afschuwelijke muziek. Je stond dan met je deostick als microfoon op de oprit te zingen. Wie was het ook alweer?’

Anjelina had haar handen voor haar buik geslagen en huilde en lachte tegelijk. ‘Ed Sheeran.’

‘O ja. Ed Sheeran. En dat afschuwelijke kapsel dat je had voor je communie. Je eerste dans. En die keer toen je je auto in de prak had gereden...’ Hij sloeg een kruisje. ‘Onze vakantietrip in Semana Santa naar Zihuatanejo en de ruzie die we kregen over die stringbikini...’

‘Dat was helemaal geen stringbikini, papá!’

‘Je hebt gelijk. Het was meer een flosdraadje.’

De zaal lachte.

‘Ik gaf je ijsklontjes om op te kauwen toen je verstandskiezen doorkwamen. Je huilde jezelf in slaap toen we Lulu moesten laten inslapen. En nu ben je dan achttien geworden...’ Hij zweeg weer, met vochtige ogen. Schraapte zijn keel. En nog eens. De aanwezigen wachtten tot hij verder zou gaan. Hij richtte zijn blik weer op haar. ‘Nooit heb ik dat soort momenten aan me voorbij laten gaan.’

Hitte in zijn borst. In zijn keel. Elke overgangsrite had iets hartbrekends, net als elk moment dat je leefde, als je er oog voor had. Je hart spatte niet uiteen en werd niet verpulverd, het was meer dat je hart openbrak om nog méér toe te laten. Meer gevoel, meer begrip, meer ruimte voor de onbarmhartigheid van de tijd, waarzonder er geen schoonheid kon bestaan, geen zin. Het was zoveel groter dan alles wat hij hier kon overbrengen tussen de goedkope feestdecoraties en de nephouten lambrisering en de geur van koriander en tafelwijn. Ze had hem gered. Met haar adem had ze hem het leven geschonken. Ze had hem be-

schaving bijgebracht, door haar was hij mens geworden.

Iedereen in het buurthuis zweeg. Het gepiep van een schoen op de dansvloer. Iemand kuchte even. La Tía hield een verfrommeld zakdoekje bij de hand. Konden de emoties van dit moment zelfs bij haar een traan losweken?

Aragón schraapte zijn keel. Hief het glas. *‘Hija de mi alma. Op jou. De beste persoon die ik ken.’*

Een daverend applaus steeg op, deels uit opluchting. Hij nam een slokje, zette zijn glas neer, en de band begon een snel cowboynummer te spelen. Anjelina veegde haar gezicht droog en spreidde uitnodigend haar armen naar hem uit. Even bleef hij vol bewondering staan om alleen maar naar haar te kijken. In haar donkere ogen lag een onwerkelijk diepe blik, die hem deed denken aan de tijd toen ze twee was, zeven, dertien. Misschien kwam het ouder worden daar wel op neer: dat je in staat was het verleden in het heden te zien, dat je inzicht had in de totaliteit van een levende ziel door de tijd heen. Misschien kwam liefde daar ook wel op neer.

Toen hij naar haar toe wilde lopen, legde Eduardo een voorzichtige hand op zijn bovenarm. Als persoonlijk assistent van Aragón werd hem de onnadrukkelijke nabijheid vergund die anderen niet zouden durven overwegen. *‘De zaak waar we het over hebben gehad, Patrón,’* zei hij zacht. *‘Daar hebben we u voor nodig. We hebben hem naar hier naast gebracht. Hij zit al te wachten.’*

Aragón aarzelde en keek nog even tussen de aanwezigen door naar zijn dochter. Een van haar vriendinnen – Theresa, met de flinke boezem – trok haar mee in de richting van de dansvloer.

Eduardo liet Aragóns arm los en knikte naar de deur achter hen.

Aragón gebaarde naar zijn dochter. *Ben zo terug.*

Voordat ze kon reageren, ging ze op in de dansende menigte.

Hij liep achter Eduardo aan naar buiten en achter hem sloten zijn andere manschappen de rijen. Hij had lang niet meer zoveel vijanden als vroeger, maar er waren er nog genoeg over.

Ondanks het feit dat het tien uur in de avond was, sloeg de vochtige lucht van Zuid-Texas hem als een natte dweil in het gezicht. Ze hadden Chucho Ochoa naar het administratiegebouwtje gebracht dat naast het buurthuis stond. Dat was handig. Voor wat er stond te gebeuren was een aangrenzend vertrek niet te prefereren.

Terwijl ze de deur van de entree openduwden, neuriede Eduardo een liedje in zichzelf, zonder wijs te houden, een van zijn tics waaraan hij de bijnaam 'Special Ed' te danken had. Hij droeg concealer op zijn pokdalige wangen om de sporen van acne te maskeren, iets wat de anderen wel zagen maar waarover ze niets durfden te zeggen. Ter hoogte van zijn blindedarm en liesstreek had hij een tattoo van een pistool laten zetten, zodat het leek alsof er een wapen onder zijn riem zat wanneer hij zijn *guayabera* niet had dichtgeknoopt. Nu had de inkt geen nut, omdat er op die plek een Glock 21 met glanzend verchromde slede stak, als een zaag die op de gemarkeerde plek aan een gereedschapswand hing.

In een hoek van het zaaltje zat Chucho in een kunststof stoel, onderuitgezakt, alsof hij van softijs was. Nagels die afbrokkelden als gevolg van het werk op de sorghumakkers, jeans met vieze vlekken op de knieën, een door de zon verweerd gezicht, waardoor hij er twintig jaar ouder uitzag dan hij met zijn vijftig jaar was. Een alledaagse man met een haviksneus en diepe plooiën rond de ogen, waardoor de huid er als van stof bijhing. Zijn gezicht trilde, hij

leek elk moment in huilen uit te kunnen barsten en zijn hand ging heen en weer in zijn schoot, alsof hij last had van een tremor.

Aan de andere kant van het vertrek, zo ver mogelijk bij Chucho vandaan, zat Silvia Vélez met haar negentienjarige dochter, Celina. Een knap meisje, glanzend zwart steil haar, een vol gezicht en dito boezem en heupen. Ze zat tegen haar moeder aan gekropen, de benen opgetrokken onder zich, haar gezicht tegen de zijkant van de borsten van haar moeder. Haar shirt was omhooggekropen, zodat er op heuphoogte een streepje gladde huid bloot was komen te liggen. Rechts had ze een blauw oog. Sylvia zag er lustelozer uit dan Aragón haar ooit had meegemaakt. Haar ogen lagen diep in hun kassen, alsof ze probeerden zich in haar schedel terug te trekken. Ze had de afgelopen vijf jaar in Eden hard gewerkt en had steeds geld naar haar man in Reynosa gestuurd.

Net als de feestende menigte in het gebouw ernaast waren dit Aragóns mensen. Alle inwoners van Eden waren zijn mensen. Ze leefden op in het licht van zijn genade en verpieterden in de afwezigheid ervan.

Aragóns nummer drie, Enrique Pérez, stond achter in de kamer, verscholen in het donker. Zijn duimen haakten achter een brede leren riem, waaraan de holster van zijn overcompenserende Dirty Harry-s&w .44 Magnum hing. Om langer te lijken dan hij in werkelijkheid was, droeg hij verdikte binnenzolen in zijn cowboylaarzen, zodat hij net de een meter zeventig aantikte. Een uitpuilende bierbuik, in toom gehouden door de gesp van zijn riem, drukte tegen zijn poloshirt aan. Een borstelige snor diende om zijn lieve, zachte gezicht wat ernst te verlenen. Hij ging door het leven als 'Kiki', wat hem door zijn samenwerking met Eduardo de voor de hand liggende bijnaam 'Special K' had opgeleverd.

Kiki hield zijn hoofd iets naar achteren, mogelijk om enige autoriteit uit te stralen, of om zijn dubbele onderkin strak te trekken. 'Patrón,' zei hij.

Aragón liep tussen de rijen foeilijke stoelen door. Er lagen goedkope kussens op de gescheurde, blauwgroene vinyl bekleding, en de stoelen haakten met de armleuningen in elkaar. De zitplaatsen leken geschikter te zijn voor een ziekenhuis of een overheidsinstantie. Zijn mannen verspreidden zich door het vertrek en gingen bij de muren staan.

Chucho boog zich voorover, zijn ellebogen vonden zijn knieën en hij hield zijn blik naar de grond gericht, zodat hij alleen de punten van Aragóns schoenen kon zien. Bij deze minieme beweging slaakte Celina een kreetje en begroef haar gezicht in de boezem van haar moeder. Haar kinderlijke gedrag contrasteerde nogal met haar vrouwelijke vormen. Negentien was een verwarrende leeftijd voor meisjes. Verwarrend voor hen en voor mannen die zich niet konden beheersen.

'Het spijt me, Don Urrea,' zei Chucho. Zijn stem klonk deemoedig zacht. 'Ik kon er niets aan doen.'

'Je kon er niets aan doen.' Aragón liep op de man af en ademde net zo lang op Chucho's hoofd tot hij opkeek. 'Wil je haar die macht geven? Wil je dat een meisje van negentien je daartoe verlaagt? Een echtgenoot? Een vader? Een zoon? Laat jij jezelf verlagen tot het niveau van een barbaar?'

'Het spijt me, Don Urrea. Ik had een lange werkdag achter de rug. Ze liep over straat met strakke kleren aan. Weinig verhullend.'

'Ik ben aan het sparen om nieuwe kleren voor haar te kopen,' beet Silvia hem toe. Ze streek haar dochter over het hoofd. 'Het was helemaal geen weinig verhullende jurk. Die jurk was haar gewoon te klein.'

‘Alstublieft, Doña Vélez,’ zei Aragón. ‘Laat mij maar even.’
Silvia deed er het zwijgen toe.

Hij richtte zich weer tot Chucho. ‘Probeerde Celina je aandacht te trekken?’

‘Het was onmogelijk om haar geen aandacht te geven.’

‘Onmogelijk.’ Aragón proefde het woord op de tong. Het smaakte hem niet. ‘Heeft ze zich verzet?’

Chucho vouwde zijn handen en keek er strak naar. ‘Soms vinden meisjes het fijn als een man de leiding neemt.’

Aan de andere kant van de hal begon Celina te snikken. Ze drukte een vlakke hand op haar onbedekte oor.

‘Maar dat vond ze niet fijn en dat zei ze ook tegen je,’ zei Aragón. ‘Vrouwen moeten niet overheerst worden. Als je naar een vrouw verlangt, moet je haar verdienen.’

‘U hebt gelijk, Don Urrea. Ik schaam me diep.’

In Aragóns borst laaide een kille woede op, een vlam in een blok ijs.

‘Schaamte,’ zei hij. ‘Daar hebben mannen dan last van. Weet je waar een vrouw last van heeft? Van angst. Angst dat ze een man als jij zal tegenkomen, die haar zal openbreken en bij haar naar binnen zal dringen. Angst dat je haar een blauw oog zal slaan en haar zal ontnemen wat ze jou niet wil geven. Dat de stank van jou haar de rest van haar leven zal bijblijven. Dat ze in elke donkere kamer die ze binnenkomt jou zal zien staan voordat ze het licht aandoet. Dat ze jou op haar huwelijksnacht uit het geheugen van haar spieren zal moeten persen. Dat ze tot aan haar dood doordringen zal zijn van het besef dat ze tot een willoos ding kan worden gereduceerd omdat er mannen zijn...’ Hij zweeg even om lucht aan zijn diepe minachting te geven. ‘... die er niets aan kunnen doen.’

Chucho leek de moed te verliezen. Hij liet zijn schouders zakken en zijn armen kromden naar binnen.

‘En,’ zei Aragón, ‘zij kent ook schaamte. Niet jouw schaamte. Jouw schaamte is een luxe. Háár schaamte is een vlek die je op haar ziel hebt achtergelaten.’

‘Het spijt me.’ Tussen het gesnik door kwamen zijn woorden verwrongen uit zijn mond. ‘Het spijt me, Don Urrea.’

‘Weet je nog wat er met Juan Manuel Marín is gebeurd?’

Chucho brak, hij liet zijn hoofd zakken, en onder in zijn nek drukten de ruggenwervels als knokkels tegen zijn huid. Hij schudde zijn hoofd en er droop wat speeksel op zijn knie. ‘Alstublieft, Don Urrea. Alstublieft, nee.’

‘Weet je nog wat er met hem is gebeurd?’

Chucho kon geen woord uitbrengen en knikte alleen maar.

Iedereen in Eden wist het nog. Een paar jaar geleden had Marín hetzelfde uitgehaald met een schoolvriendin van Anjelina. De volgende dag bleek hij bij zonsopgang naakt aan een verkeersbord te zijn gebonden, in Matamoros, de Mexicaanse grensstad waar de familie van het meisje vandaan kwam. Er woonden zes nichten van haar en tien neven, die zeer bedreven waren in het hanteren van een ijzerzaag.

‘Je kunt kiezen,’ zei Aragón tegen Chucho’s kruin. ‘Je kunt morgenochtend de zon zien opkomen in Reynosa. Of we knippen al je vingers vanaf het eerste kootje af.’

Een jammerkreet steeg op uit Chucho’s mond. Het geluid had niets menselijks.

‘De wonden zullen gehecht worden.’

‘Alstublieft,’ snikte Chucho. Hij pakte Aragóns hand, maar Aragón hield zijn hand slap tot de man losliet. ‘Alstublieft. Hoe moet ik dan nog aan werk komen? En mijn gezin dan?’

‘Ik zal me over Daniela en je zoons ontfermen. Er zal in hun basisbehoeften worden voorzien.’

‘Nee,’ zei Chucho. ‘Nee, nee, nee.’

‘Niet optreden tegen het kwaad is het grootste kwaad,’ zei Aragón. ‘Ik laat me niet meeslepen in jouw vergrijp. Kies.’

‘Don Urrea, ik smeek u!’

‘Kíés!’

Chucho schoof naar achteren, haar viel voor zijn ogen en zijn borst ging gejaagd op en neer. Hij keek Aragón verbijs-terd aan, maar Aragón gaf geen krimp. Hij was een muur van steen.

Chucho schudde zijn hoofd als een kind en onderdrukte een snik.

En toen, heel langzaam, hief hij zijn handen en strekte hij zijn bevende vingers.

Kiki bracht een hand naar zijn achterzak, haalde een snoeischaar tevoorschijn en gaf die aan Special Ed.

Urrea draaide zich om naar Silvia en Celina. ‘*Señoritas*,’ zei hij. ‘Jullie mogen blijven of weggaan, wat jullie willen.’

Celina maakte zich van haar moeder los en rende met een hand voor haar mond naar buiten. Silvia ging wat meer rechtop zitten. ‘Ik wil dit tot het laatste moment zien.’

‘Dan zal ik u verder aan de zorg van mijn mannen overlaten, Doña Vélez.’

Chucho gleed uit zijn stoel, zakte op de tegelvloer en kromp ineen in een foetushouding. Eduardo stapte op hem af, ontgrendelde de schaar, waarna de twee snoeibladeren opensprongen met het geluid van een trillende snaar.

Aragón verliet het zaaltje en trok de deur resoluut achter zich dicht.

Chucho’s jammerkreten werden overstemd door de wind die tussen de gebouwen door blies. Een plukje tuimelkruid rolde voorbij als een voortvluchtige in een film met Gary Cooper. Aragón bleef even staan om het ronde bolletje uit het zicht te zien verdwijnen, de eeuwige vlakke op. Hij

proefde zand in de vochtige lucht. Dit gezegende, godverlaten land.

Hij trok de deur naar de danszaal open en bleef op de drempel staan. Zijn adem bevroor in zijn longen. Het was meteen duidelijk dat er iets verschrikkelijks was gebeurd. De gasten stonden roerloos op de dansvloer, de band was stilgevallen, de instrumenten werden niet meer aangeraakt. Een servetje dwarrelde boven het podium en werd meegevoerd door de tocht. Tocht? Kijk: het grote raam lag aan diggelen, de achterdeur trilde in zijn sponningen alsof die zojuist was opengesmeten. Drie stoelen waren omgevallen en de buffettafel was opzijgeduwd.

‘Wat is er gebeurd?’ Aragóns stem leek van ver weg te komen. Voor het eerst sinds zijn jonge jaren raakte hij in paniek.

De gasten keken hem met grote ogen aan, een beelden-tuin. Bij La Tía was de make-up op beide wangen in rechte strepen uitgelopen en ze keek wazig uit haar ogen. De wind blies huilend door het verbrijzelde raam naar binnen.

Aragón liet zijn blik door de zaal gaan. Niets klopte nog. ‘Wat is er gebeurd?’

Arnulfo stond bij de achterdeur en hield een rode zakdoek tegen zijn mond. Of nee, niet rood. Van origine niet. Hij liet de zakdoek zakken en zijn onderlip bleek gescheurd, één flap hing er los bij. Toen hij het woord nam, spetterde het bloed in een dun waas over zijn goedkope overhemd.

‘Ze hebben haar meegenomen,’ zei hij. De woorden waren bijna niet te verstaan doordat zijn mond kapot was geslagen. ‘Ze hebben onze Anjelina meegenomen.’

Het hol van een superschurk

Eerst had niemand de avondse bestelbus in de gaten.

Getinte voorruit, geen raam in de achterklep, een enigszins verdacht busje dat langzaam over het parkeerterrein toerde. Wat er nog aan ontbrak waren de woorden GRATIS SNOEP, in druipende letters op de zijkant gespoten.

Mexicaanse dagloners stonden op de stoep bij bouwmarkt Home Depot, met hun schouderbladen tegen het gebarsten stucwerk geleund, een smeulende peuk tussen de vingers. Flanellen shirts en jeans – altijd jeans – als bescherming tegen doornstruiken of splinterende dakspanen of wat voor zwart werk deze dag ook maar in petto had.

De junisomberte was eindelijk voorbij, de zon die nu om zes uur 's ochtends boven Los Angeles opkwam, trof hen als een speer in het oog. Het rook er naar goedkope koffie en vuilnis, een geur die van de in de zon staande containers afkomstig was.

Toen het busje rammelend voor hen tot stilstand kwam, schoten de mannen hun sigaretten weg en veerden ze op, namen vol bravoure of nederigheid een pose aan. *Kies mij, kies mij.*

Geen enkele beweging achter de getinte voorruit.

De pruttelende uitlaat lekte.

Eindelijk ging het portier aan de bestuurderskant open.

Een authentieke SWAT-schoen stapte op het gloeiende asfalt. De gringo die eraan vastzat straalde een beheerste energie uit en een rust waarbij vergeleken de wereld om hem heen – het zestal arbeiders met hun werkschoenen met stalen neuzen, de verfrommelde fastfoodverpakkingen die in de goot ten prooi vielen aan de wind, de forenzen die in een eindeloze stroom op Van Nuys Boulevard langstrokken – leek te zinderen van nerveuze energie. Hij was niet bijzonder lang of gespierd.

Gewoon een alledaagse verschijning, niet al te knap.

De Mexicanen haakten hun duimen achter hun riemlusen, trokken hun schouders naar achteren en staken hun kin trots omhoog. *Kies mij, kies mij.*

De gringo benaderde de meest corpulente van het stel, die zich inmiddels van de muur had losgemaakt. ‘Spreek je Engels?’

De man knikte en zijn onderkin verdrievoudigde. ‘Zeker.’
‘Wat vraag je per dag?’

De arbeider trok aan zijn hangsnor. ‘Honderd per dag, vriend. Dat is dan voor acht uur. En twintig voor elk uur extra. Als je meer man nodig hebt, ben ik degene die over het geld gaat.’

De gringo knikte.

De anderen keken met hun donkere ogen zijn kant op. De jongste had een glanzend litteken op zijn onderarm, waarschijnlijk het gevolg van een tattoo die met een mes was verwijderd. De man naast hem droeg jeans met inzetstukken op de knieën, die er zo vaak opnieuw waren aangenaaid dat de spijkerstof eromheen kaal geworden was. Hij glimlachte vriendelijk en ontblootte zijn voortanden, die tot stompjes waren afgesleten.

De dikke arbeider zei tegen zijn kompanen: ‘*Nos está ofreciendo ochenta al día para diez horas.*’

De mannen sloegen hun ogen neer. Prominent zichtbare jukbeenderen door de ondervoeding. Op hun borst hingen glimmende nepgouden crucifixen. Ze knikten gelaten, omdat ze niet in de positie verkeerden om te onderhandelen.

De jonge jongen met het litteken op zijn arm richtte zijn blik op de gringo. ‘*Gracias, señor,*’ zei hij. En toen zei hij in gebroken Engels: ‘We... werken hard voor u.’

De gringo keek langs de dikke man en zei in vloeiend Spaans tegen de anderen: ‘Jullie vijf zijn aangenomen. Jullie zullen goed worden behandeld. Ik kom hier om middernacht terug om jullie op te halen. Ik betaal jullie ieder duizend dollar voor zes uur werk.’

De mannen verstijfden en keken elkaar verbijsterd aan, maar de dikke man tuurde vernietigend naar de gringo.

De gringo negeerde hem en liep terug naar zijn busje. Voordat hij instapte, bleef hij staan, zijn rug naar de mannen gekeerd. ‘Vertrouw die vriend van jullie maar niet meer. Hij probeert een deel van jullie loon achterover te drukken.’

De gringo stapte in en reed weg.

Om 23.59 uur verscheen het busje weer bij de bouwmarkt.

De vijf arbeiders waren in opperste staat van opwinding. Ze hadden het bijna niet kunnen geloven, dit betoverende aanbod.

Ze waren ook een beetje zenuwachtig.

Wat voor werk was duizend dollar per dag waard?

Doordat ze het straatarme deel van Los Angeles als hun broekzak kenden, waren ze heel wat keren in aanraking geweest met kwaadwillende lieden en mensonterende praktijken. Thuis in Sinaloa hadden ze wel ergere dingen meegemaakt.

Ze waren bang, maar bereid om de handen uit de mouwen te steken.

In Culiacán waren er monden die gevoed moesten worden. En ze hadden te maken met *polleros* die extra geld eisten omdat ze hen hiernaartoe hadden gebracht en die wisten waar hun vrouwen en dochters sliepen.

Maar de gringo had open kaart met hen gespeeld. Hij had hen van Gordo's oplichterij op de hoogte gesteld. Dat betekende dat hij te vertrouwen was. Ja, toch?

De gringo stapte uit en deed de achterklep van het busje open.

Banken aan weerszijden.

De mannen waren bekend met claustrofobisch vervoer. De oude grap: waarom nam Santa Anna niet meer dan zesduizend manschappen mee naar de Alamo? *Omdat hij maar één Chevy had.*

De arbeiders stapten in.

Achter hen werden de deuren dichtgedaan.

Ze waren door een tussenschot van de bestuurderscabine gescheiden.

Ze zagen niet waar ze naartoe gebracht werden.

Toen de bus optrok, werden ze heen en weer geschud als gevangenen in een arrestantenwagen. God mocht weten waarheen.

Ze denderden over een spoorwegovergang en beschreven een grote bocht, misschien de oprit naar een snelweg. Ze wisten niet of ze tien minuten onderweg zouden zijn of tien uur. Als ze goed opletten, zouden ze gemerkt kunnen hebben dat ze een enorm lange omweg maakten. En nog een keer. En nog een keer.

Een uur en zeventien minuten later hobbelde het busje over een richel en reed naar beneden.

En toen stonden ze stil.

De mannen hoorden dat het portier aan de bestuurders-

kant openging en werd gesloten. Voetstappen die zich van hen af bewogen. En weer terugkwamen.

De achterklep ging open.

De gringo keek naar binnen. 'Meekomen. Snel.'

Ze liepen door een ondergrondse betonnen parkeergarage. Nergens brandde licht. Het was er aardedonker.

Ze gingen een trapje op.

Bij de deur hing een bord dat met een stuk karton was afgeplakt.

Ze stapten het gebouw in. Het was er doodstil. Verderop bevond zich een soort hal, maar de gringo leidde hen onmiddellijk een gangetje door naar een dienstlift. De deuren stonden al open.

Ze gingen de lift in en zoefden naar boven. Het schermpje dat de verdieping aangaf was afgeplakt. Geen van de mannen zei iets. De gringo zweeg ook. Ze gingen een stuk of tien verdiepingen omhoog, of misschien wel dertig.

Nadat de lift tot stilstand was gekomen, liepen ze door een gestoffeerde gang naar een deur. Het nummer op de deur was ook met karton afgeplakt.

De gringo deed de deur open.

De ruimte daarachter was afgeschermd. Aan weerszijden van de deur hing bouwzeil, dat een smalle passage naar een andere ruimte vormde. De bovenkant van het gangenstelsel was ook afgedekt met zeil, dat een laag plafond vormde. De mannen bleven dicht bij elkaar en volgden de gringo alsof ze door een kolenmijn liepen. Het duurde langer dan logisch leek. Het ging alsmaar door. Bevonden ze zich in een depot van verschillende verdiepingen? Een opslagruimte? Het hol van een superschurk?

Ze kwamen in een kale ruimte.

Eén muur bestond uit een serie levensgrote ramen.

Maar ze konden niet naar buiten kijken, want een meter

van het gebouw af was bouwzeil gespannen, ogenschijnlijk in de lucht hangend, waardoor het uitzicht volkomen werd afgeschermd. Bij nader inzien bleken de ramen in gereedheid te zijn gebracht om onder handen genomen te worden. Recht op de raamsponningen waren gipswanden geplaatst. Kozijnen, veren en hendels lagen klaar. Het was duidelijk dat de ramen moesten worden verwijderd. Verschillende oscillerende multitools lagen op stukken plastic zeil, bij hamers en beitels, kitspuiten en afdektape, waterpassen en boren, handschoenen in diverse maten, en kannen water en gele Gatorade.

Met een snelle ruk trok de gringo een stuk zeil van een stapel enorm grote vensters. Ze leken identiek aan de ruiten die vervangen moesten worden.

‘De nieuwe ramen zijn zo zwaar dat ik ze niet in m’n een-tje kan tillen.’ De gringo trok zijn shirt uit, waaronder hij een grijs T-shirt met V-hals droeg. ‘Ik werk met jullie mee tot alle ramen geplaatst zijn. Ik wil je vragen zo weinig mogelijk geluid te maken. De afwerking doe ik zelf wel.’

De mannen zagen het verschil niet tussen gewone ramen en deze exemplaren van kogelwerende thermoplastische hars, zoals ze ook niet konden weten dat de onderbuurman op zomervakantie was, of dat ze niet de eerste ploeg waren die midden in de nacht naar deze locatie waren gebracht om een zeer specifieke taak uit te voeren.

In teams van twee gingen ze aan het werk. Blauwe plekken, zweet, zo nu en dan wat gebrom, het kraken van een knie.

De jongeman met het litteken op zijn arm – Rogelio – zag brandvlekken op de betonnen vloer. Doordat hij in Sinaloa was opgegroeid, herkende hij de sporen die een explosie naliet. Hij wachtte tot de gringo pauzeerde om wat water te drinken en vroeg hem: ‘Wat is hier gebeurd?’

De gringo nam een slok, veegde zijn mond met zijn arm af en keek Rogelio aan alsof hij diens gedachten probeerde te peilen.

De gringo leek uit te stralen dat hier een verhaal achter stak dat hij liever niet prijs gaf.

3

Geen optimale omstandigheden

Zes maanden eerder...

Evan Smoak zeilt door de lucht, in vrije val.

Door de overdruk als gevolg van de explosie in zijn penthouse is hij vanaf zijn balkon de lucht in geslingerd.

Stukjes kogelwerend glas vliegen hem om de oren en glinsteren in de gouden gloed van de ondergaande zon.

Door de kracht waarmee hij wordt weggeblazen krijgt hij blaren in zijn nek.

Na zijn laatste missie was er een vliegende brandbom op autonome kracht zijn slaapkamerraam binnengevlogen en afgegaan, wat hem een hernieuwde kennismaking opleverde met de tweede wet van Newton. Dat is een lang verhaal, niet de moeite waard om uit de doeken te doen nu onder hem het trottoir wacht om zijn milt met zijn huid te verenigen.

Verder heeft hij alle dreigingen geëlimineerd. Er zit niemand achter hem aan, er is niemand overgebleven die hij nog moet uitschakelen. Het enige wat hij hoeft te doen om vrij en onbezwaard door het leven te gaan is in de komende seconden niet het loodje leggen, een scenario dat allengs onwaarschijnlijker wordt.

Gelukkig vormden de ramen van polycarbonaat en de on-

opvallende kogelwerende rolluiken een dusdanige bescherming tegen de explosie dat zijn huid niet van zijn botten is geblazen.

Hij had net genoeg tijd om de basejumpparachute uit de bloembak te grissen die hij daar voor dit soort gelegenheden had verstopt, vlak voordat hij vanaf het balkon op de eenentwintigste verdieping de lucht in werd geslingerd.

Maar hij mag zijn zegeningen nog niet tellen.

Allereerst doordat hij nog maar één arm door de parachute-riemen heeft weten te steken. De andere riem wappert tergend voor zijn neus.

Bovendien buitelt hij door de lucht en tolt de wereld als een razende om hem heen.

En verder is dit geen hoogte waarop je redelijkerwijs een basejumpsprong kunt maken.

Het kost hem een kostbare kwart seconde om een berekening te maken. Hij is al gedaald tot de hoogte van zijn balkon. Twintig appartementen die elk zo'n vijf meter beslaan leveren een totaal van honderd meter op.

Voor een basejump is een hoogte van dertig meter pure zelfmoord.

Zestig meter is pure waanzin.

Onder optimale omstandigheden zou een hoogte van honderd meter nog optimistisch ingeschat zijn.

Dit zijn geen optimale omstandigheden.

Als hij de luchtweerstand even buiten beschouwing laat, zal hij de grond raken met een snelheid van vijfenveertig meter per seconde, ruim honderdzig kilometer per uur, wat niet dodelijk hoeft te zijn als hij in een hooiberg of een dik pak sneeuw terecht komt, twee situaties die op Wilshire Boulevard zelden voorkomen.

Wat betekent dat hij minder dan zes seconden heeft om iets uit te dokteren.

Elke centimeter, elke seconde, komt het erop aan. Het is een kwestie van leven of dood.

Zijn parachute is niet uitgerust met een slider, wat betekent dat het scherm zich met de snelheid van een airbag zal ontvouwen, op voorwaarde dat hij zich in de juiste positie kan laveren, dat ook het rig goed zit en hij aan het ripcord kan trekken.

De gevel trekt als een waas voorbij.

Was dat de zeventiende verdieping?

Nee, de vijftiende.

Hij maakt zich zo lang en breed mogelijk om de luchtweerstand zo groot mogelijk te maken en wurmt zijn vrije arm door de wapperende riem. Geen tijd om de riem aan te trekken, maar hij voelt dat het vinyl om zijn schouders strakrekt.

De grond komt razendsnel op hem af.

Hij grijpt naar het ripcord, mist.

Negende verdieping.

Achtste.

De voorbijrazende lucht buldert in zijn oren. Zijn ogen beginnen te tranen.

Weer doet hij een poging. De stalen hendel tikt tegen zijn vingertoppen en danst zijn vuist in en uit.

Het trottoir doemt op.

Zijn hand sluit zich om het ripcord.

Vijfde verdieping.

Te laat?

Metaal in zijn handpalm. Grijp, ruk.

Voemp.

Zijn schouders worden met een ruk omhooggetrokken. Hij merkt dat zijn rechterschouder uit de kom schiet, pezen schreeuwen het uit. Zijn lichaam wordt twee kanten op getrokken, zijn torso hemelwaarts, zijn benen de hel in. Het is

alsof hij wordt verscheurd door een hongerige witte haai en een pterodactylus.

Hij heeft verbazingwekkend weinig tijd om de nieuwe sensaties op zich in te laten werken voordat het trottoir op hem afvliegt en tegen hem aan knalt, of andersom.

Hij hoort bot breken. De streek rond zijn knieschijf raakt verdoofd. Hij denkt vooral zeker te kunnen vaststellen dat zijn gezicht nog aan zijn schedel zit.

Het trottoir houdt de warmte van de zon vast en zuigt zich vast aan zijn wang.

Een les die diep in zijn geheugen ligt opgeslagen komt flakkerend tot hem: pijn kan alleen van je winnen als je je ertegen verzet. Wanneer je je schrap zet, zet je je spieren op slot en sla je de pijn in je cellen op. Als je de pijn helemaal toelaat en door je heen laat golven, laat je zien dat je er geen slaaf van bent.

Hij laat de pijn toe. Ontspant zich zodat zijn lichaam slechts zacht vlees is waarmee zijn botten zijn omhuld, vlees dat één wordt met het trottoir en steeds zachter wordt.

De pijn trekt denderend door hem heen, als een sneltrein van prikkeldraad.

Hij zegt: 'Au.'

Dat wil zeggen: de klank die hij uitstoot, lijkt daarop.

Aan de overkant van de straat staat een witte vent met slordige dreads en een gehaakte rastamuts tegen zijn vw-kever geleund. Verbijsterd houdt hij een vaper voor de perfect gevormde O van zijn mond. Een briesje speelt met Evans haar en voert de zoete geur van wiet aan.

Te laat probeert hij zich van zijn schouderriemen te ontdoen.

De wind komt onder de parachute, waardoor Evan vanuit zijn gevloerde positie met een ruk wordt opgetild. Hij wordt anderhalve meter meegesleurd en klapt tegen een parkeermeester aan. Hij hoort een rib breken.

Hij zegt: 'Au.'

De witte rastafari komt op een sukkeldraffe naar hem toe. Zijn ogen zijn roodomrand, en ook zijn neusvleugels zijn rood. Hij lijkt in shock te zijn en staat te beven als een chihuahua. Hij kijkt Evan overdonderd aan. 'Jongen,' zegt hij. En dan, met meer gevoel: 'Jongen.'

Evan trekt een knie op en plant de knokkels van een vuist op het beton, als een superheld die van grote hoogte op aarde is geland. Hij komt overeind, waarbij al zijn ruggenwervels stuk voor stuk ernstig protest aantekenen.

Eenentwintig verdiepingen hoger blaast een tweede explosie weer een wolk van versplinterd glas uit de sponningen. Likkende vuurtongen vinden door de gaten van het penthouse een weg naar buiten.

De rastafari kijkt omhoog. Hij heeft zijn mond nog steeds niet dichtgedaan. 'Hoe is de brand begonnen?' vraagt hij met zachte stem.

Kreunend bevrijdt Evan zich uit de riemen. De parachute wordt door de wind over Wilshire meegevoerd.

Hij zegt: 'Echt heel klein.'